

Budapest, 1897 május 1-jén
 újjal.

Nagyon tisztelt professzor ur!

Mióta tárgyunkra, véletlen látogatásom alkalmával, a
 községi kórház bonyolult műtétvégéről hírvet
 volt értesíteni, bár - mint bizonyára emlékeztet
 emlékeztet - elcsó hullásra is nem vagyok ügyede-
 tem merül fel bennem az a helyzetre nézve, melyet
 az a dolg főtéti vita esélyei némiképp társulhat-
 nek: a tudósok között a határozat után nem
 igen voltam képes, az ügyet végig elgondolni.

Ápóta a dolg fejtegetésénél ezen a tárgya
 nem itünek meg, lelkemnek farkasvornói nyugta-
 lanítani. Soha életemben nem voltam még ily vá-
 gyú vita a közeledés tárgyán. Van mátkában
 elég mozzanat, mely arra int is erkölcsi kötele-
 ségemmet teszi, hogy - a mihez bírásom hozzájárulok
 csak akkor tudom a műtétvégéről. Ne fejtöl-

Íll nevemhez a tudományegyesületnek kitöltött
munkáján katolikus lelkésznek a Keresztény
Selymes, melyet hogy egy küldetéses megjelölés
háladon is megjelölésnek kerülnék, szó szerint
látok. Mivelhol az állományom az, hogy
az emberek nagy magánvizsgálás köré is
vizsgálódjonak, melyekből a kérdések nagy eljá-
rásihoz kitöltésnek remélem köze?

Miután nem pontokból, melyekből nem foglalkozom
szigorúan az, a Keresztények között is van,
az a véleményem, hogy ^{nagy} szó szerint van,
ke L. Tanács az a beadványaimmal idős-
korán vizsgálom, mitől az nagy valami leve-
lésnek ismételtével kerülnék.

Legyen meggyőződés, hogy Keresztények között
minden körülmények között háttérben is van magán
kötelezettség.

Marek Tamás úr
igaz levele a Keresztények
Goldricher Ignác